

РЕШЕНИЕ

№ 4993

гр. София, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 19.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **7290** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на С. М. Б., чрез пълномощник адв. К., срещу Заповед № 8121К-8585/06.07.2021г. на министъра на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение в качеството му на служител на МВР, заемащ длъжността директор на дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР. Със същата заповед, на основание чл. 210, ал. 7 ЗМВР са отнети всички награди, получени от жалбоподателя по време на службата му в МВР.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради противоречието му с материалния закон и нарушение на процесуалните правила. Изложени са подробни съображения, че дисциплинарното производство е проведено в нарушение на чл. 10, ал. 2 във вр. с чл. 33 АПК и чл. 207, ал. 4 вр. ал. 5 ЗМВР, като незаконосъобразно не е уважено направеното искане за отвод на ДНО и Д.. Сочи се, че оспореният акт е постановен при неизяснена фактическа обстановка, при несъобразяване с изискванията на чл. 207, ал. 3 ЗМВР и чл. 36 АПК. Твърди се, че Д. е използвал формален подход при събирането на относими доказателства. По съществуващото се твърди, че жалбоподателят не е извършил вменените му нарушения по т. 8, 19 и 20 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР /Е. кодекс/. Поддържа се, че направените от него изявления в средствата за масово

осведомяване са израз на конституционно установеното му право на свобода на изразяване на мнение. Дадените оценки по отношение на министъра на вътрешните работи касаят именно личността на министъра, а не уронват престижа на институцията МВР. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. К., която поддържа жалбата на заявените основания. Допълнително представя писмена защита.

Ответникът – министър на вътрешните работи, чрез процесуален представител юрк. П., в съдебно заседание и с представени писмени бележки взема становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168, ал. 1 АПК събраните и приети по делото доказателства, приема следното:

Видно от кадрова справка рег. № 8121р-8776/31.05.2021г. на л. 252 от делото, С. М. Б., считано от 23.12.2019г. е заемал длъжността директор на Дирекция „Вътрешна сигурност“. Със Заповед № 8121К-6571/21.05.2021г. на министъра на вътрешните работи (л. 172) Б. временно е преназначен на ръководна длъжност директор в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“ към „Ръководството на МВР“, за срок от 3 месеца.

С решение № 7911/29.12.2021г. по адм. дело № 5080/2021г. по описа на АССГ е отхвърлена жалбата на Б. против Заповед № 8121К-6571/21.05.2021г. По касационна жалба на Б. срещу решение № 7911/29.12.2021г. по адм. дело № 5080/2021г. по описа на АССГ е образувано адм. дело № 2140/2022г. по описа на ВАС, насрочено за 14.09.2022г.

С определение № 3781 от 27.05.2021г. по адм. дело № 5080/2021г. по описа на АССГ е спряно допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Заповед № 8121К-6571/21.05.2021г. Това определение е отменено с определение № 8520 от 13.07.2021г. по адм. дело № 7193/2021г. по описа на ВАС, като съдът е отхвърлил искането на жалбоподателя за спиране на предварителното изпълнение на Заповед № 8121К-6571/21.05.2021г.

Със Заповед № 8121к-6686/28.05.2021г. (л. 55-57) на министъра на вътрешните работи, на основание чл. 207, ал. 1, т. 1 ЗМВР, е образувано дисциплинарно производство срещу С. Б., директор в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“, определена е комисия - дисциплинарно разследващ орган /Д./ и Б. е отстранен от длъжност директор в „Звено за подпомагане на министър по чл. 33, т. 1 ЗМВР“.

Със Заповед № 8121к-6794/03.06.2021г. на министъра на вътрешните работи е изменена Заповед № 8121к-6686/28.05.2021г., като е коригирана заеманата от Б. длъжност, от която е отстранен, а именно - директор на дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР.

Изготвена е покана рег. № 8121р-8707/28.05.2021г. от Д. до жалбоподателя за запознаване със заповедта за образуване на дисциплинарно производство - Заповед № 8121к-6686/28.05.2021г. и даване на писмени обяснения /л. 104-106/. Изготвена е и покана рег. № 8121р-9401/08.06.2021г. от Д. до жалбоподателя за запознаване със Заповед № 8121к-6794/03.06.2021г. и даване на писмени обяснения.

По този повод са депозираны обяснения по чл. 207, ал. 8, т. 6 ЗМВР, заведени с рег. № 812100-7893/02.06.2021г. /л. 127-130/, подписани от адв. К., упълномощена от С. Б., и

обяснения, заведени с рег. № 812100-8592/14.06.2021г., подадени лично от жалбоподателя /л. 121-126/.

За извършените дисциплинарно-разследващи действия от Д. е изготвена Обобщена справка № 8121р-10737/25.06.2021г., съгласно която комисията предлага на ДНО да приеме, че Б. е извършил дисциплинарно нарушение по см. на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР, като предлага за същото да му бъде наложено на осн. чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР дисциплинарно наказание „уволнение“.

Видно от покана рег. № 8121р-10770/25.06.2021г. (л. 101) и протокол на л. 102, Обобщена справка № 8121р-10737/25.06.2021г. е била връчена на 26.06.2021г. чрез адв. Р. К. ведно с копия на всички материали по дисциплинарното производство. По този повод жалбоподателят е депозирал допълнителни обяснения по чл. 207, ал. 10 ЗМВР, заведени с рег. № 812100-9495/28.06.2021г. /л. 274-277/

Д. е представил на министъра на вътрешните работи становище рег. № 8121р-10955/30.06.2021г. във връзка с проведеното дисциплинарно производство, което по същество потвърждава констатациите от обобщената справка.

Издадена е Заповед № 8121к-8585/06.07.2021г., оспорена в настоящото производство, с която за извършено тежко дисциплинарно нарушение, на основание чл. 194, ал. 2, т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 6 и чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение. Заповедта е връчена на 08.07.2021г. на Б. срещу подпис.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице, в законоустановения срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган – министър на вътрешните работи, съгласно предоставените му правомощия по чл. 204, т. 1 във вр. с чл. 37, ал. 1, т. 1 ЗМВР, доколкото процесното наказание се явява наложено на основание чл. 197, ал. 1, т. 6 във вр. с чл. 204, ал. 1 ЗМВР на лице, заемащо висша ръководна длъжност.

Оспорваният акт съдържа изискуемите по чл. 210, ал. 1 ЗМВР реквизити. Съобразена е и разпоредбата на чл. 206, ал. 2 ЗМВР, съгласно която при определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. В заповедта са изложени подробни съображения, свързани с индивидуализацията на наложеното наказание.

Заповедта обаче е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, с което е накърнено правото на защита на държавния служител, предвид следното:

Заповедта е издадена в рамките на преклузивните срокове по чл. 195, ал. 2 ЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му. Според чл. 196, ал. 1 ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. В ал. 2 на чл. 196 ЗМВР е предвидено, че установяването на дисциплинарното нарушение се осъществява в момента, в който материалите от дисциплинарното производство

постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В този смисъл и Тълкувателно решение № 2/04.07.2002г. по адм. д. № ТР – 3/2001г. на ВАС, което не е загубило значението си.

Обобщена справка № 8121р-10737/25.06.2021г. и становище рег. № 8121р-10955/30.06.2021г. не съдържат дата, от която да се установи момента на получаването им от дисциплинарно наказващия орган, но предвид, че процесната Заповед № 8121к-8585/06.07.2021г. е издадена в много кратък срок - 6 дни от получаване на становището и 11 дни от получаване на обобщената справка, то безспорно е спазен преклузивният двумесечен срок по чл. 195, ал. 2 ЗМВР.

Дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено нарушение и за неговия извършител - чл. 205, ал. 1 ЗМВР. В конкретния случай данните за извършено от жалбоподателя нарушение се съдържат в докладна записка рег. № 8121р-8667/28.05.2021г. на директора на дирекция „Пресцентър и връзки с обществеността“.

Дисциплинарното производство е образувано срещу жалбоподателя за това, че на 27.05.2021 г. в [населено място] пред медиите е направил изявление, уронващо престижа на МВР. Б. е твърдял, че му е оказван безпрецедентен натиск от министъра на вътрешните работи, за да бъде преназначен в Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР. Определил е преназначаването си като „изчистване на неудобните служители“ и „терор“ от министъра, в резултат на което е получил хипертонична криза и е постъпил в болница. Твърдял е, че му е оказван натиск за задържане на служители от МВР, както и че е упрекван, че не е арестувал Й. Р. - директор на ОДМВР П. след проведена акция в града. Прието е, че в изказванията си пред медиите, цитирани от информационните агенции, Б. е дал крайно негативни оценки за дейността на министъра на вътрешните работи, като с действията си е нарушил т.т.8, 19, 20 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи.

На държавния служител е предоставено правото да се запознае със заповедта за образуване на дисциплинарното производство, с обобщената справка и с всички материали по производството, с което са изпълнени изискванията на чл. 207, ал. 7 и ал. 8, т. 1 и 6 и ал. 10 ЗМВР. На 02.06.2021г. и на 14.06.2021г. жалбоподателят е депозирал обяснения във връзка с образуваното дисциплинарно производство, а на 28.06.2021г. е депозирал допълнителни обяснения във връзка с изготвената обобщена справка и събраните материали по дисциплинарното производство.

Съдът намира обаче, че министърът на вътрешните работи, в качеството му на дисциплинарно наказващ орган, е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като не е изпълнил императивното си задължение, произтичащо от разпоредбата на чл. 206, ал. 1 ЗМВР - преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. По делото не се твърди, а и от приобщените писмени доказателства е видно, че покана по чл. 206, ал. 1 ЗМВР не е отправяна до С. Б.. Това се установява и от съдържанието на оспорената заповед, в която подробно са обсъдени обясненията му от 02.06.2021г., 14.06.2021г. и 28.06.2021г., но същите са дадени по реда на чл. 207, ал. 8, т. 1 и 6 и ал. 10 във вр. с чл. 207, ал. 7 и ЗМВР, а не по реда на чл. 206, ал. 1 ЗМВР.

Изслушването на служителя, съгласно законовия текст, следва да стане преди издаване на заповедта за налагане на дисциплинарното наказание, но след като служителят се е запознал с резултатите от извършеното разследване, събраните

материали и направените заключения, за да може да направи своите възражения по тях, да посочи доказателства, да даде обяснения и своето виждане, т.е. да осъществи пълноценно правото си на участие в дисциплинарното производство и правото си на защита. В настоящия случай Б. е дал възражения на 28.06.2022 г., след като е бил запознат с обобщената справка, изготвена от Д. и с материалите по разследването. Както се посочи по-горе, тези възражения са такива, дадени пред Д. и във връзка с отправена покана от Д. и са в изпълнение на разпоредбата на чл. 207, ал. 10 ЗМВР.

Според чл. 207, ал. 7 ЗМВР за резултатите от разследването дисциплинарно разследващият орган изготвя обобщена справка, а държавният служител, срещу когото се води дисциплинарното производство, има право да се запознае с обобщената справка /чл. 207, ал. 8, т. 1/ и в срок 24 часа след запознаването да даде допълнителни обяснения и възражения – чл. 207, ал. 10 ЗМВР. В случая не са налице данни, че от служителя са искани обяснения по смисъла на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР, като последните са различни от тези по чл. 207, ал. 10 ЗМВР, които се дават пред разследващия орган. Това е видно и от становище с рег. № 8121р-10955/30.06.2021г., изготвено от Д., в което подробно са обсъдени обясненията на държавния служител от 28.06.2021г., като мотивирано са отхвърлени. /л. 75-77/.

Дисциплинарно наказващият орган не е изпълнил задължението си по чл. 206, ал. 1 ЗМВР. Не е спазено и изискването на чл. 25 от Инструкция № 8121 з-470 от 27.04.2015 г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР (отменена, но действала към относимия период), съгласно който за изслушването на държавния служител се съставя протокол по образец, който следва да съдържа посочените в нормата реквизити, в това число и отбелязване, ако служителят е отказал да даде обяснения. Липсва протокол, съответно изслушване, като няма данни служителят да е отказал да даде обяснения по чл. 206, ал. 1 ЗМВР. Липсват и данни за даване на писмени обяснения по смисъла на чл. 206, ал. 1 ЗМВР. Целта на даването на писмени обяснения или изслушването на служителя от МВР е същите да бъдат взети предвид от страна на дисциплинарно наказващия орган при определяне на дисциплинарното наказание, което задължение не е изпълнено в настоящия случай. Следователно, налице е нарушаване на правото на защита на държавния служител, което представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е основание за отмяна на заповедта, без да се разглежда спора по същество.

За пълнота съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че дисциплинарното производство е проведено в нарушение на чл. 10, ал. 2 във вр. с чл. 33 АПК и чл. 207, ал. 4 вр. ал. 5 ЗМВР, като незаконосъобразно не е уважено направеното искане за отвод на ДНО и Д..

Според чл. 207, ал. 4 ЗМВР, когато се установи, че дисциплинарно разследващият орган е заинтересован от изхода на разследването или има с някои от заинтересованите лица отношения, пораждащи основателни съмнения в неговата непристрастност, той се отстранява от участие в производството по свой почин или по искане на участник в производството. Съобразно чл. 207, ал. 3 ЗМВР дисциплинарно разследващият орган е длъжен да извърши всички процедурни действия за пълно, обективно и всестранно разследване. В нормата на чл. 10, ал. 2 АПК е разписано, че не може да участва в производството длъжностно лице, което е заинтересовано от изхода му или има с някои от заинтересованите лица отношения,

пораждащи основателни съмнения в неговото безпристрастие. В тези случаи по свой почин или по искане на някой от заинтересованите то може да бъде отведено. При осъществяване на функциите дисциплинарно разследващите органи са независими и се подчиняват само на закона. Именно дисциплинарно разследващият орган определя кръга на релевантните обстоятелства, съобразно твърдяното нарушение, запознава се с писмените обяснения на служителя, като след това формира мнение относно наличието или не на предпоставки за реализиране на дисциплинарна отговорност.

В случая дисциплинарното производство е образувано със Заповед № 8121к-6686/28.05.2021г. на министъра на вътрешните работи, като със същата е определен и дисциплинарно разследващ орган. Предвид качеството на органа, образувал производството (министър, притежаващ компетентности за общо ръководство и контрол, орган по назначаване, налагане на дисциплинарни наказания и т.н.), то всички възможни назначения от него като Д. се явяват в йерархическа зависимост, поради което уважаването на искане за отвод на това основание би довело до невъзможност за образуване и приключване на дисциплинарно производство. Конкретни данни за несъвместимост по см. на чл. 10, ал. 2 АПК по отношение на лицата от Д. или по отношение на ДНО не са представени, нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство, поради което претенцията за отвод е неоснователна. Следва да бъде посочено, че отричането на възможността на министъра да инициира дисциплинарно производство и да наложи дисциплинарно наказание на служители по същество представлява отричане на правомощия на административен орган за налагане на дисциплинарни наказания за тежки нарушения на служебната дисциплина на лица, заемащи ръководни длъжности. В разпоредбата на чл. 204 ЗМВР подробно са разписани компетентностите за налагане на дисциплинарни наказания, като видно от редакцията на ал. 1 единствено министърът (или определено от него длъжностно лице от състава на министерството) е компетентен да наложи наказанието „уволнение“ по отношение на лица, заемащи ръководни длъжности, каквато се явява длъжността директор на Дирекция „Вътрешна сигурност“ (арг. т. V от Класификатор на длъжностите в МВР за служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 ЗМВР обн., ДВ, бр. 13 от 7.02.2017 г., доп., бр. 16 от 25.02.2022 г., в сила от 7.02.2022 г.).

Споделят се и доводите на ответника, че искането за отвод не е направено своевременно – искането се отправя писмено до ДНО незабавно след запознаване със заповедта за образуване на дисциплинарното производство и определяне на Д. – арг. от чл. 207, ал. 5 ЗМВР. В случая това е станало на 28.05.2021г. /петък/, докато искането за отвод е направено на 02.06.2021г., т.е. на третия работен ден след връчването на заповедта, поради което не може да се приеме за „незабавно“.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че произнасяйки се с решение № 8121р-9321/07.06.2021 г. по искането за отвод на Д., министърът на вътрешните работи е лишил от индивидуална преценка всеки един от членовете на Д.. Видно от докладна записка рег. № 8121р-9320/07.06.2021г, подписана от членовете на Д., същите са изразили становище за липсата на основания за отвод по техен почин. Изложени са мотиви за липсата на основателни съмнения за заинтересованост от изхода на производството, на взаимоотношения със заинтересованите лица, които могат да повлияят върху волята и изводите на Д., за липса на пристрастност от състава на Д.. На основание чл. 33, ал. 2 АПК министърът на вътрешните работи в качеството си на ДНО се е произнесъл с решение по направеното искане за отвод на

Д., като мотивирано го е отхвърлил като неоснователно.

Отново за пълнота на изложението съдът намира, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон.

Със Заповед № 8121з-8585/06.07.2021г. на министъра на вътрешните работи на С. М. Б. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ в качеството му на държавен служител в МВР - директор на Дирекция „Вътрешна сигурност“. Вярно е, че със Заповед с рег.№8121К-6571/21.05.2021г. на министъра на МВР Б. временно е преназначен на ръководна длъжност директор в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“ към „Ръководството на МВР“, за срок от 3 месеца. Към датата на издаване на процесната заповед обаче е бил висящ въпроса за нейното предварително изпълнение, спряно с определение № 3781/27.05.2021г. по адм. д. № 5080 на АССГ, впоследствие отменено с определение № 8520 от 13.07.2021г. по адм. д. № 7193/2021г. на ВАС, като съдът е отхвърлил искането на жалбоподателя за спиране на предварителното изпълнение на Заповед № 8121К-6571/21.05.2021г. Следователно, правилно дисциплинарното производство е проведено срещу държавния служител, в качеството му на „директор на Дирекция „Вътрешна сигурност“.

Дисциплинарната отговорност на С. М. Б. като цяло е ангажирана за негови изказвания пред медиите. Същите са подробно описани в процесната заповед на стр. 5-15. Посочено е, че старши комисар Б. е изказал следните твърдения и е дал следните квалификации по отношение на ръководството на МВР, в лицето на министъра на вътрешните работи Б. Р. и зам.-министър Е. Г.:

- "Безпрецедентен натиск и терор се упражняват върху всички полицейски служители, включително и върху мен."

- „изчистване на неудобните служители“ и „терор“ „Терорът се изразява в това, че министър Р. лично на мен, а доколкото знам и на другите директори ни заявява, че не желае да работи с нас, да напускаме веднага. Ако не напускаме, ще си имаме проблеми. Доколкото ми е известно, вчера също има отстранени директори. Аз съм викан на няколко пъти в кабинета".

- „за оказан натиск от министър Р. и зам.-министър Г. за задържане на служители в МВР, за които нямало доказателства“. „По отношение на мен, както министър Р., така и един от заместник-министрите му - Г., отправиха директно питане защо не отивате в МВР болница да задържите Р., въпреки че делото е на Прокуратурата. П. си за каква правова държава и подготовка на честни избори говорим“.

-„министърът си е създал уюта да придобие цялата информация от дирекцията за една година назад“;

- „действията на министър Р. стигнаха дотам, че да манипулира хора и да задават въпроси за това дали директорът на Дирекция „Вътрешна сигурност“ е возил в служебния си автомобил наркотици, пачки с пари и рязал ли е миналата седмица документи във връзка с изборите, което е абсолютно невярно твърдение".

Тези изявления на Б. са били направени на 27.05.2021г. и публикувани в „ПИК ТВ“, „Нова ТВ“, „А.“, „Т.“, „V.bg“, „D.bg“, „Т. онлайн“, „Б.“, „novavama“, „Т.“, „Д.“, Б..

Прието е, че с изявленията си в публичното пространство старши комисар Б., в качеството си на директор на дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР, неправилно и необосновано е изложил пред обществото твърдения, че ръководството на МВР, в лицето на министър Б. Р. и зам.-министър Е. Г., оказват натиск и въздействие спрямо служители на МВР да извършват неправомерни и незаконосъобразни действия. С неоснователните си обвинения служителят е поставил под съмнение законността на

действията на служителите от МВР.

Прието е, че със създадената от старши комисар Б. публичност на неправомерното му поведение, чрез новинарски емисии в изброените медии, съществено е увредил престижа на МВР. Със своите неверни изявления служителят не е удовлетворил изискванията за етично "поведение на държавните служители в МВР, не е допринесъл за изграждането и утвърждаването на положителния образ на МВР и е уронил престижа на службата".

По същество повдигнатите дисциплинарни обвинения са за това, че с поведението си служителят не е спазил нормите в Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи (обн. ДВ, бр. 67 от 12.08.2014г.), регламентирани в т. 8, т. 19 и т. 20. Последното съставлявало тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“, за което на основание чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, се предвижда налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“.

В случая спор по фактите няма, спорът се свежда до изводите на дисциплинарна наказващия орган. Не се спори по делото, че С. Б. е правил изявления пред медиите с посоченото в заповедта съдържание. Спорно е дали така формулираните изявления засягат МВР като институция.

Разпоредбата на чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР касае деяния, уронващи престижа на службата и несъвместими с морално-етични норми, обективирани в Етичните правила за поведение на служителите на МВР. Под "престиж на службата" следва да се разбира авторитетът на полицията пред обществото, на което тя служи, за да защитава живота, здравето и имуществото на гражданите, да опазва обществения ред, да противодейства на престъпността при стриктно спазване на закона, зачитане на основни права и свободи на гражданите и утвърждаване принципите на правовата държава (т. 19 от „Етичните правила“). Неспазването на служебната етика, незачитането на установения обществен ред може да има за последица намаляване или загуба на общественото доверие в полицията, да доведе до липса на обществена подкрепа за цялостната полицейска дейност. Затова се изисква деянието да е "уронващо престижа", т. е. не е задължително престижът вече да е уронен. Достатъчно е поведението да е от такова естество, че реално да застрашава с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция. Не е необходимо деянието да е извършено на публично място. Но е задължително действията да са станали или да е възможно да станат достояние и на други лица, което би се отразило негативно върху авторитета на Министерството на вътрешните работи.

В случая Д. и ДНО приемат, че с изказванията си Б. е нарушил, както следва:

- т. 8 „Чрез спазването на правилата на поведение, заложили в Етичния кодекс и приети от всеки държавен служител, се допринася за изграждането и утвърждаването на положителния образ на МВР“ - старши комисар Б. е направил изказвания пред голям брой медии, при което те са станали достояние на широката общественост и с тези свои действия е допринесъл за изграждане на изключително негативен образ на МВР. С оглед на специфичната, ръководна длъжност, която старши комисар Б. е заемал при извършване на деянието, в гражданите и служителите на МВР се създава убеждението за пълна истинност и достоверност на неговите твърдения. В

обществеността се налага мнението, че служителите на МВР не изпълняват основните дейности по противодействие на престъпността, възложени на министерството в ЗМВР. Вместо това те са ангажирани от ръководството на МВР с други задачи, водещи до нарушаване на закона, вкл. и до задържане на служители и граждани, без да има законови основания за това. За неизпълнението на тези разпореждания върху служителите се оказва натиск и „терор“, те се определят като „неудобни“ и се отстраняват от длъжност;

- т. 19 „Държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява“ - като е дал широка гласност на своите твърдения, направени от името на ръководен служител в МВР, които не са обосновани и подкрепени с доказателства, старши комисар Б. е създавал впечатление, че дирекция „Вътрешна сигурност“ изпълнява предимно лични желания на министъра на вътрешните работи и неговите заместници. Под техен натиск дирекцията извършва задържане на служители, без да има право на това и без да са събрани доказателства за противозаконна дейност. В гражданите се изгражда мнение, че министърът на вътрешните работи извършва действия, водещи до компрометиране на ръководители и структури на МВР;

- т. 20 „Държавният служител насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си“ - действията на Б. са лош пример за служителите в МВР. Те „създават“ в тях убеждение, че щом служител на такава висока ръководна длъжност в МВР си позволява да прави неверни изявления пред медиите, с които компрометира МВР, злепоставя ръководството на министерството и уронва престижа на службата, това е напълно допустимо и позволено и за тях. В служителите се изгражда погрешна представа, че пред медиите могат да се правят изявления, без значение дали отговарят на действителността.

Този прочит на дисциплинарно наказващия орган на изявленията на Б. обаче е неправилен.

При внимателен прочит на цитираните по-горе изявления на Б., подробно описани в заповедта (стр. 5-15), се налагат следните изводи:

Преди всичко изявленията засягат Б. Р. като физическо лице, заемащо длъжността министър на вътрешните работи. Изявлението е направено пред ПИК ТВ, като другите медии са го препредали. Цялото изявление пред ПИК ТВ е насочено лично срещу Б. Р., а не срещу министерството. И обратното, в изявлението се поддържа, че в МВР работят честни и безпартийни държавни служители, посочва се че „Вътрешна сигурност“ никога не е подслушвала политици. Като цяло се коментират действия на Б. Р. като „безпрецедентен натиск и терор“, изразяващ се в това, че не желал да работи с Б., в частност и други директори на дирекции и ги принуждавал да напускат. Както се посочи, изявите на Б. пред средствата за масово осведомяване касаят конкретно физическо лице, което непосредствено управлява и представлява МВР, т.е. служебният министър и членовете на политическия му кабинет, поради което не може да се приеме, че уронват престижа на ведомството и основната структура в Министерство на вътрешните работи, която жалбоподателят ръководи.

На следващо място изявленията са направени от Б. в негово „лично качество“, а не в качеството му на директор на Дирекция Вътрешна сигурност (л. 5, ред 42 от заповедта). Всъщност самите медии са придали тежест на публикациите си, като са посочили, че изявлението е направено от директора на Дирекция „Вътрешна сигурност“, което не съответства на изявленията. Самият Б. сочи, че към момента „дори не знае къде работи“ и че изказва „лично мнение“.

Неясно за съда остава с какво цитатът „министърът си е създал уюта да придобие цялата информация от дирекцията за една година назад“ е уронил престижа на МВР. По мнение на съда това е част от задълженията на министъра, макар и служебен – да бъде запознат с дейността на министерството и текущите дела. Вярно е, че използваният израз „създал уют“ (а и други такива) не е най-подходящият за случая, но това не променя смисъла на изказването.

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства по искане на жалбоподателя и ответника са разпитани като свидетели Г. Д. Т., Л. Л. Я., И. Й. Д., Е. П. Ф.-К. и Е. С. М.. Съдът не кредитира събраните по делото гласни доказателства в по-голямата им част, доколкото са неотнормирани за случая. Предмет на настоящото производство е законосъобразността на заповед по чл. 204, т. 1 ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание. Показанията на свидетелите съдържат сведения, относими към Заповед № 8121К-6571/21.05.2021г. на министъра на вътрешните работи, с която Б. временно е преназначен на ръководна длъжност – директор в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“. Част от показанията на свидетелите съдържат сведения, че е налице конфликт между министъра на вътрешните работи и жалбоподателя. Най-после показанията на св. Е. С. М. съдържат информация за медийни изяви на Б., които обаче свидетелят не оценява като уронващи престижа на службата и на МВР. Последното все така представлява оценъчна дейност, която не почива на обективни възприятия.

Изявленията, направени от жалбоподателя пред МВР болница на 27.05.2021г., и разпространени в някои техни части в печатни и интернет издания, представляват негово мнение за стила и методите на работа на министъра на вътрешните работи и в частност за създадените между двамата взаимоотношения. Изявленията му представляват неговото разбиране за причините, довели до преместването му на друга длъжност – директор в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“. Изказана е лична оценка как са провеждани срещите с него в кабинета на министъра на вътрешните работи и ръководството на МВР. Тези изявления не могат да бъдат квалифицирани като поведение, което уронва престижа на службата по смисъла на чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР. Едно поведение може да урони престижа на службата, когато противоречи на правна или етична норма. В случая изразяването на собствено мнение от жалбоподателя не само че не противоречи на норма от правен или моралноетичен характер, но и основният български закон прогласява свобода за всеки гражданин да изразява мнение и да го разпространява чрез слово - писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин (чл.39, ал. 1 от Конституцията на Република България). Ако с тези свои изявления жалбоподателят е накърнил правата и доброто име на министъра на вътрешните работи по повод изпълнение на функциите му, ще е налице престъпление или по чл. 148, ал. 1, т. 3 от Наказателния кодекс (НК), или по чл. 148, ал. 2 НК, което се преследва от прокурора по реда, предвиден в Наказателнопроцесуалния кодекс. Както се посочи, с изявленията си на 27.05.2021г. жалбоподателят е изразил свое мнение за стила и методите на работа в МВР, както и за създадените между него и министъра на вътрешните работи взаимоотношения.

Изказаното от жалбоподателя лично мнение не е насочено срещу институцията МВР, а срещу конкретно поведение и отношение на министъра на вътрешните работи и членовете на политическия му кабинет. Посочването в публичното пространство на факти и събития, касаещи отношение и действия на ръководството на МВР спрямо жалбоподателя, представлява упражняване на правото му по чл. 39, ал. 1 от

Конституцията на РБългария.

По тези съображения съдът счита, че описаното в мотивите на Заповед № 8121з-8585/06.07.2021г. поведение на жалбоподателя не съставлява дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР във вр. с т. 8, 19 и 20 от Етичния кодекс. Обратното, по мнение на съда изявленията са положителни по отношение на МВР и изцяло насочени срещу личността на министъра на вътрешните работи.

Предвид констатираното съществено процесуално нарушение при провеждане на дисциплинарното производство, съображенията на съда по съществуващото на спора са само за пълнота на изложението, но не променят крайния извод, че заповедта подлежи на отмяна на основание чл. 146, т. 3 АПК.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила – в нарушение на императивната разпоредба на чл. 206, ал. 1 ЗМВР, с което съществено е нарушено правото на защита на наказания държавен служител, поради което подлежи на отмяна. Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. М. Б. Заповед № 8121К-8585/06.07.2021г. на министъра на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение в качеството му на служител на МВР, заемащ длъжността директор на дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: